

Jetlag

Al vier jaar lang deel ik in deze column verhalen over wat ik meemaak als cameraman. Maar soms is het moeilijk een onderwerp te kiezen. Door drukte bijvoorbeeld of omdat alles gewoon van een leien dakje gaat. Tijdens het schrijven van deze column zit ik in een bizar zware jetlag. Voor wie mij niet volgt op social media: ik kom *nét* terug van een reis naar de USA. In twee weken hebben we vier staten aangedaan en vier korte filmpjes gemaakt voor social media van een van mijn grootste klanten. Een werkelijk prachtige klus en een van de grootste ENG-klussen die ik ooit heb gehad. Al heel vaak gereisd en mooie dingen meegemaakt, maar deze was wel heel bijzonder. Echt, ik heb elke minuut genoten en vond het een eer om het te mogen doen.

Maar er zit ook een zware kant aan. We begonnen in Dallas, waar het zeven uur vroeger is dan hier in Nederland. Een paar dagen later (en nog helemaal niet gewend aan het tijdsverschil) stond de volgende trip al op het programma. Op naar Washington om er nog eens twee uur tijdsverschil bij te doen. Een paar uurtjes, maar toch viel dat zwaar. Ik had nog geen enkele nacht een beetje fatsoenlijk kunnen slapen en voelde de energie letterlijk uit mijn lichaam stromen. Maar de opdrachten, de omstandigheden, de mensen die je ontmoet en waarmee je werkt geven zoveel inspiratie en energie dat je er gewoon voor gaat. Je begint dan al te merken dat je op adrenaline leeft.

Na nog een paar dagen en nog steeds niet gewend aan deze tijden, gingen we op naar Florida. Drie uur terug in de tijd. Die kwam eerlijk gezegd goed binnen en mijn lichaam pakte het heel erg slecht op. Ook mijn mindset reageerde anders. Maar we kwamen daar op een opnamelocatie die super inspirerend was en dat gaf weer een boost. Een boost op iets wat ik eigenlijk niet meer had. Alhoewel ik gewoon niet meer kon slapen was het filmen van ongekende hoogte, echt heel erg leuk om te doen. Mijn verstand stond te popelen, maar het lichaam zei eigenlijk nee. Na een paar dagen de laatste reis, weer twee vluchten en aangekomen in Pittsburgh. De tijd bleef hetzelfde, dus gelukkig ging dat iets beter. Ook een geweldige locatie en een voortreffelijke stad. Ik had zelfs het idee dat ik niet in de USA was, maar totaal ergens anders. Vanuit daar gingen we in een prachtige autorit naar Washington DC, om daar het vliegtuig huiswaarts te pakken. Helemaal uitgekiend zodat we tijdens de nachtvlucht (vertrek lokale tijd 18:00 uur en aankomst in Nederland om 07:00 uur) lekker konden slapen. Maar op geen enkele manier is me dat gelukt en een dag later thuis lukte me dat de eerste nacht ook niet.

Oververmoeid maar erg voldaan en erg blij met wat ik heb mogen doen en met mijn eerste nachtrust van ongeveer vier uurtjes, schreef ik deze column. Maar met welk doel? Wat is er zo bijzonder? Waarom wil ik dit vertellen? Wellicht dat ik daar achter kom als ik ben hersteld.

John Huijbregts

cameraman – editor - regisseur

john@camerateam.nl